

видѣніе както другото, но подирь отговора поеча и единъ чудовишенъ смѣхъ). Азъ са наричамъ *Необходимость* (*Ανάγκη*).

— Че кѣдѣ ма водишь ?

— Въ *неизвѣстността*.

— Въ Блаженство ли или въ страдація ?

— Какъто си съялъ, туй и ще женешъ.

— Сщество ужаснѣйше ! Туй е невъзможно. Ако си ты което управляешъ живота, тогасъ погрѣшкитѣ сѣ *Твои*, а не мои.

— Азъ не съмъ друго, освѣнъ духътъ на вышния, отговаряше страшната вѣда.

— И суетна ли е слѣдователно моята мѣдрость ? промърмора съневидѣщитѣ.

— Земледѣецътъ не трѣбо да мѣмри на сѣдбата ако не е поженжълъ жито тамъ дѣто е съялъ само тръни и бодилы. Ты си съялъ престѣпленія не мѣмри ако сега не ще женешъ плодове на добродѣтеля.

И сцената са мѣни. Арбакъ са намѣри на едно поле покрито отъ чловѣчески кости ; и ето че посрѣдъ тѣхъ една мъртвешка глава, глава която спазваше още предишнитѣ съразмѣрности на безплътнытѣ черты, която малко по малко и въ тайнственното сщество на сѣня зе очертаніею и образа на Апикида. Отъ скърцащитѣ челюсти нейны падиж долу червей и поплъзя чакъ до краката на Арбака който поиска да го стѣпчи и смаже ; но червейтъ въ противность на неговытѣ старанія са околѣми протегнѣ и пораста толкосъ щото зе образа на грамадна зѣмя. Тя са обви около тѣлото на Арбака и наченж да стиска и ца троши коститѣ на жертвата си ; подигнѣ доро до лицето му и отровнитѣ си усти и искрометнитѣ си очы, а египтянинътъ са стопи заразенъ отъ отровния дѣхъ на звѣря и са намѣри изведижъ въ некытѣ на леляната смъртъ. Тогази изъ ноздритѣ на чудовищната зѣмя която все спазваше образа на Апикида чу са глухъ и ужасенъ гласъ.

« Сѣдникътъ ще ти блѣде жертвата ти, и червейтъ който ты искаше да смажешъ преобърнѣ са на зѣмя за да та поглѣне. »

Отъ мжкытѣ и яростъта на безнадѣжното и тщетно съпротивенье принудиетъ египтянинътъ направи отчаянно напруганье, нададе остъръ вѣкъ и са събуди ; космытъ му бѣхщ настръхнѣлы, отъ челото му капяше потъ, очытѣ му подивены и плахы ; треперяхъ крѣцкытѣ му мускулы, като на оплашено дѣте, отъ мжкытѣ на страшния сѣнь. Той са събуди съвършенно, доде въ себе си и благодари боговетѣ, онѣзи които отричаше, дѣто простъ само сѣнь е съ-